

d'estar a l'altura dels hospitals de primera classe, cal millorar el personal en número i condició. Si han d'ésser rellegats a la condició d'hospitals secundaris han de seleccionar-se els casos enviant-hi el major nombre de crònics i convalescents i així n'hi haurà prou amb uns pocs empleats administratius a més d'uns pocs consultants.

L'actual situació—acaba dient el Prof. Groves—dels hospitals municipals, pot dir-se que és de ràpid i vigorós creixement sostinguts pels cabals públics, independents de tota filantropia, i certament destinats en quant al nombre de llits, a ésser les institucions més importants del nostre servei hospitalari; però actualment són només institucions de segona classe, degut a la insuficiència del personal mèdic que tenen adscrit.”

En parlar del perfecte sistema hospitalari, digué el conferenciant: “El sistema voluntari deixa de procurar el tipus perfecte d'hospital per les següents raons: L'hospital és fundat i administrat per no metges, qual millor títol per la tasca és la seva filantropia i no els seus coneixements tècnics. En tant no contravinguin les disposicions del Ministeri de Sanitat, facin el que vulguin no hi ha cap autoritat que pugui guiar o intervenir l'obra d'un hospital privat. És una unitat independent que no col·labora amb altres institucions de fins semblants. Arreu han estat fundats independents uns d'altres i de vegades en oposició mútua. Primàriament, pot haver-hi hagut una raó política o sectària per tal oposició; i, malgrat pot haver acabat o estar oblidada, les institucions rivals continuen fent-se competència per tal de tenir l'ajut públic. Les despeses són ben ajustades en quant a l'alimentació i l'assistència dels pacients, però són cares i malbaratadores en quant al cost per malalt, equipament científic i el que és pitjor de tot, pel nombre d'especialistes que es necessiten havent-hi dues o tres institucions rivals en lloc d'una. Però, a part del malbaratament financer que significa tenir diversos hospitals petits, hi ha la ineficàcia de multiplicar els departaments especials. Tres hospitals de 200 llits existint en la mateixa ciutat tenen cadascun un departament d'ulls, potser amb sis llits annexos a cada departament, on hi ha en cada hospital un oftalmòleg. No essent el departament de cada hospital el suficient gran perquè l'oftalmòleg pugui tenir ajudants, la situació és a vegades resolta de l'absurd en què es troba fundant-se un hospital d'ulls al costat dels

tres hospitals, quan hi ha la possibilitat raonable de què una clínica oftàlmica justifiqui l'existència i garanteixi l'eficàcia de tres oftalmòlegs en una mateixa ciutat.

”La recerca i l'avenç dels coneixements mèdics, que haurien d'ésser les primeres raons essencials de l'existència dels hospitals, han d'estar subordinats al primordial objecte d'aconseguir prou diners per instal·lar i subvenir a les despeses del major nombre possible de llits. No em refereixo ara a l'obra de laboratori, sinó a la cura i guariment de pacients. Per a la recerca i obtenir millores en aquest aspecte, són absolutament necessaris un minuciós registre i estadístiques metòdiques per tal de poder tenir sempre a mà les dades que es desitgin de qualsevol malalt, en lloc de prendre notes casuals o deixar-ho tot a esforços individuals per fer les històries clíniques. El departament de registre en un hospital ara és necessari.

Si hom considera com una empresa de negoci el funcionament d'un hospital, el principal objecte de la qual sigui guarir o alleujar el major nombre de pacients el més ràpidament possible i de la manera més satisfactòria. Aleshores qualsevol home de negocis diria que és la màxima importància examinar més atentament tots els mètodes emprats, i anullar els resultats immediats i tardans. Un anàlisi de les defuncions amb llurs causes, rapports dels diferents mètodes de tractament i llurs resultats haurien d'ésser corrents. Tota nova operació hauria d'ésser seguida acuradament per veure si era justificada pel recobriment del malalt o condemnada per un desastre. Aquesta tasca rutinària de recerca hauria d'ésser part essencial de l'obra diària d'un hospital i necessitaria un nodrit personal d'ajudants ben aptes que treballés sota la inspecció dels metges.”

EL JURAMENT DE MAIMÓNIDES

Moisès Maimònides, nascut a Còrdova entorn de l'any 1135 i mort el 1204, fou un rabí cèlebre pel seu saber; estudià Medicina i Filosofia amb Tofall i el seu deixeble Averroes, a Còrdova. Aviat passà a Egipte on esdevingué el primer metge del soldà Saladí i dels seus successors. La seva reputació era mundial i el rei d'Anglaterra Ricard I volgué fer-se'l seu diferents vegades sense aconseguir-ho.